έναντι του δικαιώματος χορηγήσεως ενισχύσεων τη λήψη μέτρων μειώσεως των ικανοτήτων παραγωγής, αφήνοντας περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά τις λεπτομέρειες της εφαρμογής της και συγκεκριμένα την επιλογή των εγκαταστάσεων που πρέπει να κλείσουν, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά άμεσα και ατομικά τους δήμους στους οποίους, υπάγονται λόγω της εγκαταστάσεώς τους οι οικείες επιχειρήσεις.

Στην υπόθεση 222/83,

1. COMMUNE DE DIFFERDANGE,
2. COMMUNE DE DUDELANGE,
3. COMMUNE DE PÉTANGE,
4. COMMUNE D'ESCH-SUR-ALZETTE,
5. COMMUNE DE SANEM,

εκπροσωπούμενοι από τον André Elvinger, δικηγόρο Λουξεμβούργου και αντίκλητό τους,

προσφεύγοντες,

κατά

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, εκπροσωπούμενης από τη Marie-José Jonczy, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Manfred Beschel, επίσης μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο, στο παρόν στάδιο της διαδικασίας, το παραδεκτό προσφυγής, με την οποία ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως 83/397/ΕΟΚ, ΕΚΑΧ, της Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 1983, σχετικά με τις ενισχύσεις που η κυβέρνηση του Λουξεμβούργου σχεδιάζει να χορηγήσει στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 227, σ. 29),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

συγκείμενο από τους Y. Galmot, πρόεδρο τμήματος, O. Due, U. Everling, K. Κακούρη και R. Joliet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: D. Louterman, υπάλληλος διοικήσεως

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, η εξέλιξη της διαδικασίας, τα αιτήματα καθώς και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων συνοψίζονται ως εξής:

I — Πραγματικά περιστατικά και έγγραφη διαδικασία

1. Στις 29 Ιουνίου 1983, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 83/397/ΕΟΚ, ΕΚΑΧ, σχετικά με τις ενισχύσεις που η κυβέρνηση του Λουξεμβούργου σχεδιάζει να χορηγήσει στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 227, σ. 29). Με την πράξη αυτή η Επιτροπή έκρινε ότι συμβιβάζονται με την καλή λειτουργία της κοινής αγοράς ορισμένες ενισχύσεις, που προσδιορίζονται στην απόφαση, τις οποίες η κυβέρνηση του Λουξεμβούργου σχεδιάζει να χορηγήσει στις επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυβα Arbed και Métallurgique et Minière de Rodange-Athus (MMRA), στο μέτρο που τηρούνται ορισμένοι όροι και λεπτομέρειες που προσδιορίζονται επίσης στην απόφαση (άρθρο 1).

Μεταξύ των όρων αυτών περιλαμβάνεται συγκεκριμένα η υποχρέωση των επιχειρήσεων, στις οποίες χορηγούνται ενισχύσεις, να πραγματοποιήσουν, σαν αντιστάθμισμα, καθαρές μειώσεις των ικανοτήτων παραγωγής (άρθρο 2, παράγραφος 1).

Ο κατάλογος των μονάδων που πρόκειται να κλείσουν μαζί με τις ημερομηνίες κλεισίματος καθώς και ο πίνακας των αυξήσεων στην ικανότητα παραγωγής που προκύπτουν από επενδύσεις κοινοποιούνται στην Επιτροπή πριν από τις 31 Ιανουαρίου 1984, ενώ τα κλεισίματα πρέπει να πραγματοποιηθούν πριν από τις 31 Δεκεμβρίου 1985 (άρθρο 2, παράγραφος 2).

2. Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 3 Οκτωβρίου 1983, οι προσφεύγοντες, πέντε δήμοι του Λουξεμβούργου στην περιφέρεια των οποίων βρίσκονται βιομηχανικές μονάδες των επιχειρήσεων σιδήρου και χάλυβα για τις οποίες πρόκειται, άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ και, «επικουρικώς», δυνάμει του άρθρου 31 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, την υπό κρίση πορσφυγή, με την οποία ζητείται η ακύρωση της προαναφερθείσης αποφάσεως 83/397.

3. Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 4 Νοεμβρίου 1983, η επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 91, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε, με Διάταξη της 14ης Μαρτίου 1984, να αναθέσει την υπόθεση στο πέμπτο τμήμα κατ' εφαρμογή του άρθρου 95 του κανονισμού διαδικασίας και να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία επί της ενστάσεως απαραδέκτου χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη·

— να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Οι *προσφεύγοντες* ζητούν από το Δικαστήριο:

— να συνεκδικάσει την ένσταση απαραδέκτου με την ουσία της υποθέσεως και υποχρεώσει τους διαδίκους να συνεχίσουν την έγγραφη διαδικασία ως προς την ουσία·

— εν πάση περιπτώσει, να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου ως αβάσιμη.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

1. Η *Επιτροπή* παρατηρεί πρώτον ότι οι προσφεύγοντες δεν αποτελούν επιχειρήσεις ή ενώσεις επιχειρήσεων κατά την έννοια του άρθρου 48 της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Επομένως, δεν νομιμοποιούνται να ασκήσουν την προσφυγή του άρθρου 33, δεύτερη παράγραφος, της εν λόγω Συνθήκης. Άρα, η προσφυγή ακυρώσεως είναι απαράδεκτη καθόσον αφορά τη Συνθήκη ΕΚΑΧ.

Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι προσφεύγοντες δεν πληρούν ούτε τους όρους του άρθρου 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ. Πράγματι, υποστηρίζοντας σχετικά ότι οι μειώσεις της ικανότητας παραγωγής που επιβάλλει η απόφαση επηρεάζουν τις επιχειρήσεις και τις μονάδες που είναι εγκατεστημένες στις περιφέρειές τους, οι προσφεύγοντες αποδεικνύουν ακριβώς ότι η απόφαση αφορά άμεσα και ατομικά τις ίδιες τις επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυβα και όχι τους δήμους, στο έδαφος των οποίων είναι εγκατεστημένες. Επομένως, η προσφυγή είναι απαράδεκτη καθόσον αφορά και τη Συνθήκη ΕΟΚ.

2. Οι *προσφεύγοντες* παρατηρούν πρώτον ότι η εξέταση του παραδεκτού δεν μπορεί να γίνει χωριστά από την κατ' ουσία εξέταση, εκτός αν η ένσταση είναι ανατρεπτική και μπορεί να δικαιολογήσει παρεμπίπτουσα σχετική απόφαση κατά τρόπο σαφή και αναμφισβήτητο.

Όπως δέχτηκε το Δικαστήριο με την απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 1983 (Λουξεμβούργο κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου 230/81, Συλλογή σ. 235), όταν η προσβαλλόμενη πράξη εμπίπτει αδιαίρετα στους τομείς περισσοτέρων συνθηκών, αρκεί η προσφυγή να είναι παραδεκτή ως προς μία των Συνθηκών, για να μπορεί το Δικαστήριο να εξετάσει την προσβαλλόμενη πράξη στο σύνολό της. Εν προκειμένω, αρκεί η επίκληση του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ, από το οποίο προκύπτει ότι το επικαλούμενο απαράδεκτο δεν είναι ούτε προφανές ούτε αναμφισβήτητο.

Οι προσφεύγοντες εξετάζουν στη συνέχεια τα κριτήρια της ατομικότητας και της αμεσότητας που θέτει το άρθρο 173 της Συνθήκης.

Όσον αφορά το ατομικό συμφέρον, επικαλούνται τις αποφάσεις της 15ης Ιουλίου 1963 (Plaumann, 25/62, Recueil, σ. 197) και της 1ης Ιουλίου 1965 (Töpfer, 106 και 107/63, Recueil, σ. 526), με τις οποίες το Δικαστήριο ερμήνευσε τη φράση «που τον αφορά ατομικά» υπό την έννοια ότι η απόφαση πρέπει να θίγει τους προσφεύγοντες «λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που προσιδιάζουν σ' αυτούς ή λόγω πραγματικής καταστάσεως που τους διακρίνει από κάθε άλλο πρόσωπο εξατομικεύοντάς τους έτσι όπως εξατομικεύεται ο αποδέκτης». Εν προκειμένω, η επίδικη απόφαση αφορά ονομαστικά τις δύο επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυβα για τις οποίες πρόκειται.

Το επίμαχο ζήτημα — καινούργιο για τη νομολογία του Δικαστηρίου — είναι πάντως το αν η προσφυγή μπορεί να ασκηθεί και από τους δήμους στους οποίους υπάγονται οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις λόγω της θέσεως των εγκαταστάσεών τους.

Σχετικώς πρέπει να ληφθούν υπόψη οι αρμοδιότητες και οι σκοποί των δήμων, οι οποίοι αποτελούν νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου με εδαφικό χαρακτήρα που έχουν ίδιες και δοτές αρμοδιότητες. Έτσι, κατά το δίκαιο πολλών από τα κράτη μέλη, μεταξύ των οποίων το γαλλικό, ολλανδικό και γερμανικό, οι δήμοι μπορούν να ζητήσουν την ακύρωση διοικητικών πράξεων, έστω και αν δεν θίγονται τα ίδια συμφέροντά τους. Συγκεκριμένα, ο ολλανδικός νόμος της 20ής Ιουνίου 1963, περί των διοικητικών προσφυγών, προβλέπει ότι τα συμφέροντα η προάσπιση των οποίων ανατίθεται σε συλλογικά πρόσωπα ή όργανα της δημόσιας αρχής θεωρούνται ως ίδια συμφέροντα αυτών των προσώπων ή οργάνων. Η λύση αυτή επιβάλλεται και στο κοινοτικό δίκαιο.

Εν προκειμένω, οι προσφεύγοντες είναι εκ των δήμων όπου είναι εγκατεστημένες οι θιγόμενες επιχειρήσεις και όπου κατοικούν οι εργαζόμενοι που θίγονται προσωπικά από τα κλεισίματα. Οι προσφεύγοντες εισπράττουν φόρους από τις επιχειρήσεις αυτές και από τους υπαλλήλους τους που κατοικούν στην περιφέρειά τους και παρέχουν ως αντάλλαγμα υπηρεσίες που ανάγονται στο δημόσιο, διοικητικό, οικονομικό, κοινωνικό και μορφωτικό τομέα. Έχουν επομένως ίδια αρμοδιότητα στο θέμα των όρων διαβίωσης και εργασίας, καθώς και στο θέμα της απασχόλησης και γι' αυτό το λόγο η μείωση της ικανότητας παραγωγής της κύριας βιομηχανίας τους τους αφορά άμεσα από οικονομικής και ανθρώπινης πλευράς.

Όσον αφορά, εξάλλου, το αν οι δήμοι θίγονται άμεσα, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι το κράτος του Λουξεμβούργου χορήγησε εν τω μεταξύ τις ενισχύσεις που προβλέπει ο νόμος της 1ης Ιουλίου 1983 «περί των μέτρων διευκολύνσεως της αναδιάρθρωσης και του εκσυγχρονισμού της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα καθώς και της διατήρησης της γενικής ανταγωνιστικότητας της οικονομίας». Υπό τις συνθήκες αυτές, τα κλεισίματα πρέπει να πραγματοποιηθούν υποχρεωτικά, σύμφωνα με το χρονοδιάγραμμα που καθορίζει η απόφαση, δηλαδή πριν από τις 31 Δεκεμβρίου 1985, χωρίς να απαιτείται η έκδοση και άλλης αποφάσεως.

Τέλος, οι προσφεύγοντες παρατηρούν ότι το σύστημα των προσφυγών θεμελιώνεται σε μια ισορροπία υπό την έννοια ότι η περιορισμένη έκταση εφαρμογής του άρθρου 173 συμπληρώνεται με τη δυνατότητα προσφυγής στα εθνικά δικαστήρια, τα οποία, στη συνέχεια, μπορούν να παραπέμψουν συγκεκριμένα θέματα στο Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης. Εν προκειμένω όμως οι προσφεύγοντες δεν έχουν κανένα ένδικο μέσο κατά το εθνικό δίκαιο, δεδομένου ότι ο προαναφερθείς νόμος δεν επιδέχεται δικαστικό έλεγχο κατά το δίκαιο του Λουξεμβούργου. Επομένως, αν γίνει δεκτή η ένσταση απαραδέκτου, οι δήμοι θα στερηθούν κάθε ενδίκου μέσου, πράγμα που αντιβαίνει στις γενικές αρχές του δικαίου και στο άρθρο 6 της ευρωπαϊκής συμβάσεως περί των δικαιωμάτων του ανθρώπου.

IV — Προφορική διαδικασία

Οι διάδικοι αγόρευσαν κατά τη συνεδρίαση της 15ης Μαΐου 1984.

Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 19ης Ιουνίου 1984.

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 3 Οκτωβρίου 1983, πέντε δήμοι του Λουξεμβούργου, συγκεκριμένα οι δήμοι του Differdange, Dudelange, Pétange, Esch-sur-Alzette και Sanem, άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ και, «επικουρικώς» δυνάμει του άρθρου 31 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, προσφυγή με την οποία ζητούν την ακύρωση της αποφάσεως 83/397/ΕΟΚ, ΕΚΑΧ, της Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 1983, σχετικά με τις ενισχύσεις που η κυβέρνηση του Λουξεμβούργου σχεδιάζει να χορηγήσει στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 227, σ. 29).

2 Με την πράξη αυτή που απευθύνεται στο Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, η Επιτροπή έκρινε ότι συμβιβάζονται με την καλή λειτουργία της κοινής αγοράς ορισμένες ενισχύσεις που η κυβέρνηση του Λουξεμβούργου σχεδιάζει να χορηγήσει στις επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυβα Arbed και Métallurgique et Minière de Rodange-Athus (MMRA), υπό τον όρον ότι οι επιχειρήσεις αυτές θα πραγματοποιήσουν, ως αντιστάθμισμα για τις ενισχύσεις, συγκεκριμένες μειώσεις των ικανοτήτων παραγωγής τους, αντιστάθμισμα που μπορούν επίσης να παράσχουν και άλλες επιχειρήσεις. Η προσβαλλόμενη απόφαση όρισε ότι ο κατάλογος των μονάδων που πρόκειται να κλείσουν μαζί με τις ημερομηνίες κλεισίματος έπρεπε να κοινοποιηθεί στην Επιτροπή πριν από τις 31 Ιανουαρίου 1984 και ότι τα προβλεπόμενα κλεισίματα πρέπει να πραγματοποιηθούν πριν από τις 31 Δεκεμβρίου 1985.

3 Η κυβέρνηση του Λουξεμβούργου έκανε χρήση της άδειας που παρέχει η επίδικη απόφαση με το νόμο της 1ης Ιουλίου 1983 περί μέτρων διευκολύνσεως της αναδιαρθρώσεως και του εκσυγχρονισμού της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα, καθώς και της διατήρησης της γενικής ανταγωνιστικότητας της οικονομίας (Επίσημη Εφημερίδα του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου της 1. 7. 1983, σ. 1133). Ο νόμος αυτός επιτρέπει, μεταξύ άλλων, στην κυβέρνηση του Λουξεμβούργου να χορηγήσει στις επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυβα της χώρας έκτακτη ενίσχυση για τις διαχειριστικές χρήσεις 1983 και 1984, να αγοράσει μετατρέψιμες ομολογίες ή μετοχές και να αποκτήσει εταιρικά μερίδια σε επιχειρήσεις σιδήρου και χάλυβα του Λουξεμβούργου.

4 Η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 91, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας, υποστηρίζοντας ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη τόσο βάσει της Συνθήκης ΕΚΑΧ όσο και της Συνθήκης ΕΟΚ. Δεδομένου

ότι οι προσφεύγοντες δεν αποτελούν επιχειρήσεις ή ενώσεις επιχειρήσεων κατά την έννοια του άρθρου 48 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, η προσφυγή είναι απαράδεκτη βάσει αυτής της Συνθήκης. Επίσης, απαράδεκτη είναι και βάσει της Συνθήκης ΕΟΚ, δεδομένου ότι η επίδικη απόφαση δεν αφορά τους προσφεύγοντες άμεσα και ατομικά κατά την έννοια του άρθρου 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ.

5 Οι προσφεύγοντες ζητούν να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου. Κατά την άποψή τους, αρκεί η διαπίστωση ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις που θέτει η Συνθήκη ΕΟΚ. Η προσβαλλόμενη απόφαση, καίτοι απευθύνεται στο Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, τις αφορά άμεσα και ατομικά κατά την έννοια του άρθρου 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ και μάλιστα διττώς. Αφενός, η μείωση των ικανοτήτων παραγωγής και το κλείσιμο μονάδων που βρίσκονται στις περιφέρειες των δήμων θα προκαλέσει μείωση των εσόδων από δημοτικούς φόρους. Αφετέρου, βάσει αρχής του διοικητικού δικαίου πολλών κρατών μελών, που εφαρμόζεται και στο κοινοτικό δίκαιο, τα συμφέροντα των κατοίκων των δήμων και των επιχειρήσεων που είναι εγκατεστημένες στην περιφέρεια των δήμων θεωρούνται ως ίδια συμφέροντα των δήμων αυτών.

6 Πρέπει να σημειωθεί πρώτον ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται τόσο στη Συνθήκη ΕΟΚ, συγκεκριμένα στο άρθρο 93, παράγραφος 2, όσο και στη Συνθήκη ΕΚΑΧ, καθώς και στις αποφάσεις 257/80 και 2320/81 της Επιτροπής (ΕΕ L 29, 1980, σ. 5, και L 228, 1981, σ. 14), που θεσπίστηκαν βάσει της δεύτερης Συνθήκης. Με την απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 1983 (Λουξεμβούργο κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, 230/81, Συλλογή, σ. 255), το Δικαστήριο δέχτηκε στην ουσία ότι, όταν η προσβαλλόμενη πράξη αφορά ταυτόχρονα και αδιαίρετα τους τομείς περισσοτέρων συνθηκών, η προσφυγή είναι παραδεκτή εφόσον οι αρμοδιότητες του Δικαστηρίου και τα ένδικα μέσα που προβλέπουν οι σχετικές διατάξεις μιας των συνθηκών εφαρμόζονται επί της εν λόγω πράξεως.

7 Όσον αφορά, πρώτον, τις διατάξεις της Συνθήκης ΕΚΑΧ που παρέχουν δυνατότητα προσφυγής στο Δικαστήριο, αρκεί να παρατηρηθεί ότι το άρθρο 33 της εν λόγω Συνθήκης παρέχει, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως κατά αποφάσεων και συστάσεων της Ανωτάτης Αρχής, στα κράτη μέλη, στο Συμβούλιο και στις επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων υπό την έννοια του άρθρου 48 της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

8 Η διάταξη αυτή απαριθμεί περιοριστικά τα υποκείμενα δικαίου που νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως. Εφόσον δεν αναφέρει τους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοικήσεως, όπως είναι οι δήμοι, οι τελευταίοι δεν νομιμοποιούνται να ασκήσουν την εν λόγω προσφυγή βάσει της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

9 Όσον αφορά, δεύτερον, το παραδεκτό της προσφυγής βάσει της Συνθήκης ΕΟΚ, πρέπει να σημειωθεί ότι το άρθρο 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης αυτής εξαρτά το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως, που ασκείται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο κατά αποφάσεως του Συμβουλίου ή της Επιτροπής που δεν απευθύνεται προς αυτό, από την προϋπόθεση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση το αφορά άμεσα και ατομικά. Σκοπός αυτής της διτάξεως είναι να εξασφαλίσει τη νομική προστασία και στο πρόσωπο εκείνο, στο οποίο ναι μεν δεν απευθύνεται η επίδικη πράξη, πλην όμως το αφορά κατά τρόπο ανάλογο όπως και τον αποδέκτη της.

10 Εν προκειμένω, η προσβαλλόμενη απόφαση που απευθύνεται στο Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, παρέχει στο κράτος αυτό την άδεια να χορηγήσει ορισμένες ενισχύσεις στις εταιρίες που αναφέρονται ονομαστικά υπό τον όρο της παραγματοποιήσεως συγκεκριμένων μειώσεων των ικανοτήτων παραγωγής. Ωστόσο δεν ορίζει τις εγκαταστάσεις στις οποίες η παραγωγή πρέπει να μειωθεί ή να παύσει ούτε τις μονάδες που πρέπει να κλείσουν λόγω παύσεως της παραγωγής. Επιπλέον, σύμφωνα με την απόφαση, οι ημερομηνίες κλεισίματος δεν επιβαλλόταν να κοινοποιηθούν στην Επιτροπή πριν από τις 31 Ιανουαρίου 1984, οπότε οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις είχαν την ευχέρεια, μέχρι την εν λόγω ημερομηνία, να προσδιορίσουν, ενδεχομένως σε συμφωνία με την κυβέρνηση του Λουξεμβούργου, τις λεπτομέρειες της αναδιάρθρωσης που κατέστη αναγκαία προκειμένου να συμμορφωθούν με τους όρους της αποφάσεως.

11 Αυτό το συμπέρασμα επιβεβαιώνεται εξάλλου από το άρθρο 2 της αποφάσεως, κατά το οποίο οι μειώσεις των ικανοτήτων παραγωγής μπορούν να πραγματοποιηθούν και από άλλες επιχειρήσεις.

12 Από τις πιο πάνω σκέψεις προκύπτει ότι η επίδικη απόφαση άφησε στις εθνικές αρχές και στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις τέτοιο περιθώριο εκτιμήσεως, όσον αφορά τις λεπτομέρειες της εφαρμογής της και συγκεκριμένα την επιλογή των εγκαταστάσεων που πρέπει να κλείσουν, ώστε δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά άμεσα και ατομικά τους δήμους στους οποίους είναι εγκατεστημένες οι οικείες επιχειρήσεις.

13 Επομένως, εφόσον η προσφυγή είναι επίσης απαράδεκτη και κατά το μέτρο που στηρίζεται στις διατάξεις της Συνθήκης ΕΟΚ, πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

14 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες ηττήθησαν, πρέπει να καταδικαστούν αλληλεγγύως στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει τους προσφεύγοντες αλληλεγγύως στα δικαστικά έξοδα.

Galmot Due

Everling Κακούρης Joliet

Δημοσιεύτηκε στο Λουξεμβούργο σε δημόσια συνεδρίαση στις 11 Ιουλίου 1984.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

Y. Galmot